

bromera

Maria Jesús Bolta

La lluna
m'ha parlat
de tu

Maria va travessar el carrer quasi sense mirar. Els flocs de sol queien sobre la vorera i intentaven ferir de llum les taules arrezerades davall de les marquesines de les múltiples cafeteries. Ocupà una taula sense advertir la mirada dels dos joves que li recorrien el cos esvelt de dalt a baix. Fregava la trentena i posseïa una bellesa serena fruit d'un caràcter reposat. El punt d'interés del seu rostre allargat no residia en els grans ulls de color negre com el carbó, ni en la boca de llavis fins, ni en aquella filera de dents blanques i ben arrenclerades que sempre havien sigut l'enveja de la germana; quan hom contemplava Maria, el camp de visió era envaït per una cabellera roja i lluenta que es balancejava al ritme dels seus passos.

Va pessigar entre els dits els bucles llargs que li queien sobre el rostre i amb un moviment rotatori empresonà l'espessa mata de cabells en una cua laxa que morí sobre l'esquena. Va ser mentre realitzava aquella operació mecànica quan s'adonà de la presència i de l'interés dels veïns. Els ignorà. Aquell dia, res no li podria haver retingut l'atenció. Desvià la mirada cap a l'objecte que acabava de depositar damunt la taula. Feia més d'una hora que havia recollit el sobre i encara no havia gosat fer-li front. Tal vegada perquè allí dins quedaven preservats els seus records més estimats? Tal vegada perquè tot el passat hi dormia a recer de l'oblit?

A primera hora del dia, una telefonada d'Antoni Albiach, l'editor d'El Roure, l'havia trasbalsada.

–Acaba d'eixir el teu llibre de la impremta –li havia anunciat–. Encara està calent. Vine i n'arreplegaràs uns quants exemplars.

Des d'aquell moment, a Maria li va fer la sensació que el temps es detenia i que retrocedia uns anys, a l'època en què era una adolescent feliç i inconscient, quan la vida brollava a cada racó i ella s'hi amorrava amb deler. Durant tot el matí, havia viscut envoltada d'un núvol de paisatges i veus del passat. Per fi, la seua primera novel·la eixia al carrer i ara el món sencer compartiria la seua història.

Ja havia transcorregut més d'un any des que havia plantejat aquell interrogant sobre el full en blanc: «Què són els estels?». Tot seguit, les paraules s'havien encadenat les unes a les altres i havien anat teixint la teranyina de la narració. Malgrat això, havia hagut de fer un esforç titànic per abocar tot el que duia ben endins seu, en aquell pou de la intimitat on només perviuen els secrets més feridors. Ara, per fi, aquelles línies que reposaven damunt de la taula explicarien la seua vida o, més ben dit, un any de la seua vida. Sens dubte, el millor.

Va contindre l'alé quan la coberta del llibre aguaità per la boca del sobre: *No em digues adeu* de Maria Requena, editorial El Roure. Una allau de records i sensacions que havia maldat per mantindre adormits va despertar violentament i l'atordiren. Un tel de pesar li ennuvolà la mirada. «Si ho vera Raül!», va pensar. De

colp i volta, s'estremí: acabava de recordar on estava. Instintivament, es va redreçar en el seient i llançà una mirada insegura al seu voltant. Ni tan sols es va adonar que a la taula veïna, els dos tastaolletes d'abans, derrotats per la seua indiferència manifesta, se n'havien anat a provar sort a un altre lloc.

Maria tornà al llibre i, a poc a poc, amb el cor en un puny, començà a llegir.

No em digues adeu de Maria Requena, Editorial El Roure.

«—Què són els estels?

—Són els ulls dels amants que miren la terra reclamant l'amor que hi han deixat.»

En algun lloc de la zona residencial, un rellotge de paret tocava les sis de la vesprada. El barri traspua-va un sòlid benestar econòmic. Una carretera ampla com un cinyell de plata anguilejava entre els camps i comunicava els veïns amb la ciutat a través d'un paisatge bucòlic, d'una bellesa serena. Aquell camí, poc transitat, continuava muntanya amunt i es perdia entre els pinars i les fagedes que imperaven en els cims. A més, La Nova Mar estava protegit de la contaminació acústica mitjançant un frondós cinturó verd fet d'alzines, tarongers, unes quantes palmeres, llimeres i ametlers que l'embolcallava com una acollidora flassada vegetal.

Una escultural porta de ferro forjat de dues fulles i un rètol de mosaic on es podia llegir «Urbanització LA NOVA MAR» assenyalaven l'inici d'un recorregut entre imposants cases de teulades roges i finestralssims que foradaven les parets i donaven entrada a la llum del

sol filtrada per cortines espesses. El luxe i el bon gust senyorejaven pertot arreu: terrasses amb mobiliari que tallava la respiració, piscines il·luminades, barbacoes, frontons, pistes de tenis, camps de minigolf, i fins i tot una cavallerissa on aguaitaven els caps punxeguts d'una mitja dotzena de cavalls de pelatge marró.

Però tota l'admiració que aquelles meravelles despertaven en els visitants no causaven, *a priori*, cap reacció emotiva especial en els propietaris de la zona. Al contrari: avesats al benestar, no suportaven el menor contratemps.

Feia poc, Carla Sentamans s'havia queixat a Josep, el seu marit, de la deficient instal·lació electrònica de la porta de l'aparcament privat que, un dia sí i l'altre també, s'espantava i l'obligava a baixar del vehicle per accionar-la manualment.

En aquell moment, mentre aparcava el tot terreny davant de sa casa, tornà a comprovar amb amargura que ningú no havia solucionat l'avaría.

—Paguem una fortuna en manteniment i encara he de fer les coses jo mateix! És intolerable!

De sobte, quan, amb la porta del vehicle ja oberta i maleint la seua sort, es disposava a deixar caure el peu sobre la grava del jardí, se'l va veure davant. Les paraules se li quedaren enganxades a la gola. L'individu, alt, prim, inquietantment estàtic, amb el rostre amagat darrere d'un mocador negre, mantenia el braç dret estirat cap a ella. En la mà, una pistola.

—Al cotxe! De pressa!

—Però, què...? —aconseguí vocalitzar Carla.

–Entra! –bramà l’altre alhora que li clavava la boca de l’arma enmig del front.

A Carla se li parà el cor. Com en un malson, es va veure tornant a introduir el cos en el vehicle i tancar-ne la porta. Alhora, li arribà l’esclafit d’una segona porta i va comprovar, aterrida, com al seient del costat s’instal·lava un altre individu camuflat davall d’una bufanda grisa i una gorra de llana. A la mà, també duia un revòlver. Sense ni tan sols mirar-la, s’apropià immediatament de la bossa que Carla havia deixat als peus del seient. En va traure el mòbil, l’obrí i li arrancà la bateria amb violència.

–Per favor, per favor –somicà la dona–, els meus fills, per favor, no...

–Silenci!

Dues armes l’apuntaven al cap. Engolí saliva i va intentar tranquil·litzar-se: havia de controlar el pànic o estava perduda.

–Ix de la urbanització per dalt. A poc a poc –va parlar per primera vegada l’home de davant, amb una veu amenaçadora–. Un sol moviment en fals i se t’acaba el viatge. Entesos?

A Carla les paraules se li ennuegaren; només aconseguí sacsejar el cap en senyal d’afirmació. «Açò no pot ser real», anava pensant mentre traspassava el llindar de la urbanització i es veia forçada a dirigir-se cap al cim de la muntanya, en direcció contrària a la ciutat. Aquest malson no li podia estar passant a ella, a Carla Sentamans, una dona corrent, una mare de família, una ciutadana modèlica. «Per què? Per què jo?» es repetia sense parar.

Va conduir uns deu minuts, esmeperduda, a la vora del col·lapse. La suor l'amerava tota i li queia sobre els ulls, s'equivocava en el canvi de marxés i l'automòbil avançava a sacsejades, però els individus no semblaven adonar-se'n i van romandre muts, amb les mirades clavades en l'horitzó de la carretera. Va ser després d'un revolt tancat, davant d'una esplanada on s'erigia un arbre solitari, quan l'home que viatjava davant feu un senyal.

—Para!

La dona obeí i apagà el motor. Tot quedà en silenci. Carla respirava amb dificultat; no gosava moure ni una parpella. Qui eren? Què pretenien? El seu marit, va pensar esperançada, no tardaria a acudir al rescat. Però, quant de temps tardaria a adonar-se de la seua desaparició? Sabria on buscar-la? I si arribava massa tard? I si no tornava a veure els seus fills? Tot d'una, esclafí a plorar.

—Calla, collons! —va ordenar el facinerós de darrere alhora que li amollava un colp al múscle tan brusc que li tallà el plor en sec—. No muntés numerets o m'enfadaré de veres! Ha quedat clar?

La resposta de la dona fou un gemec a penes audible.

—Ja veig que ens entenem —insistí l'agressor i tornà a escarxofar-se en el seient.

A l'instant, tornà a imperar el silenci.

Des de feia una estona, Carla notava un dolor agut a l'altura del genoll dret, però no gosava moure la cama. Per distraure el pànic que l'anava envaint es va forçar

a contemplar el bocí de paisatge que s'obria davant d'ella. Només havia visitat aquella zona una vegada, amb Josep, unes setmanes després d'haver-se instal·lat a la urbanització. Mentre es recriminava la seua falta d'interés per conèixer els voltants del lloc on vivia i els diferents camins que hi arribaven, anava calculant mentalment les possibilitats de fugida. A l'exterior, no es veia ni una ànima. A la dreta de la carretera, darrere de l'arbre, un penya-segat n'avortava qualsevol intent. De l'altre cantó, un camí sense asfaltar portava al cor del bosc. S'adonà que el terreny li prestaria poca ajuda i s'estremí de pur terror. Semblava com si el cor li bategara en el pit, en el coll, en els llavis i maldà per reprimir la tremolor de les mans. Temia l'enuig dels homes, del del colp al muscle, però sobretot del que tenia al costat i que aparentava ser el cap de l'operació. Amb un moviment ràpid d'ulls, aconseguí veure-li el rostre durant una fracció de segons, però només va recollir la imatge d'uns cabells arrissats de color clar i un lòbul gruixut que escapaven de la gorra. Sense saber per què, s'esforçà a retindre aquella informació.

De colp, els individus s'activaren a l'uníson i, sense intercanviar ni una paraula, baixaren del vehicle.

–Tu –va ordenar el líder al més alt–, ocupat d'ella.

Carla, implorant, mirà com el que executava les ordres obria la porta i la forçava a eixir amb l'arma clavada als renyons. De sobte, el cap es girà en sec i es quedà mirant-la de fit a fit:

–Tapa-li els ulls!

–No, per favor, no... –suplicà la dona.

—És necessari? —va insinuar el del mocador negre.

—Què vols? Que ens identifique? I què més? Li presente també la meua família, inútil?

L'altre, humiliat, vacil·là i abaixà la mirada. Al cap d'uns segons, una bena afonava Carla en l'obscuritat més terrorífica.

—En marxa! —va ordenar bruscament el de la gorra, una vegada ell i la dona estigueren instal·lats a la part posterior de l'automòbil.

El conductor, obedient, engegà el motor. Les ombres dels arbres s'estiraven i es tocaven per formar clots de frescor enmig de la persistent calor del dia. De tant en tant, el cap indicava, mitjançant gestos, el camí a seguir. Prompte, el vehicle va abandonar la carretera i es va endinsar per un sender de terra estret, ple de clots. Carla s'agafava amb força al seient mentre anava enregistrant mentalment els salts i les frenades contínues en un intent desesperat per identificar el terreny que la foscor li pintava feréstec i perillós. Tanmateix, al cap de pocs minuts, va haver de rendir-se i centrar la poca energia de què disposava a posar-se a recer de les sacsejades violentes del vehicle. Al cap d'un temps que li semblà etern s'aturaren en sec. Algú l'agafà del braç sense contemplacions i l'estirà cap a fora:

—A caminar, preciosa!

L'aire estava estancat i la calor sufocant marcava el ritme dels seus passos. Encegada, ensopegava fàcilment, però la mà masculina la retenia amb fermesa i l'obligava a no encantar-se. Ignorava per on es movien. Estava desorientada i no tenia més remei que

deixar-se arrossegar i suplicar perquè aquella tortura acabara prompte. Així i tot, li feu la impressió que portaven una estona pegant voltes. Pretenien despistar-la? A l'instant, una pressió al braç la forçà a parar. Captà el soroll d'una clau girant en un pany i entengué que havia arribat al seu calabós.

—Entra! —li van ordenar bruscament. Com va poder, traspassà el llindar de la porta i es quedà immòbil, amb el cor a cent. Algú, al seu voltant, va bellugar mobles. Després, sense amollar-li el colze, l'espentaren cap endavant.

—A espai en baixar, que hi ha dos escalons. I ja ho saps, ni un crit, ni un moviment.

Carla es va sorprendre quan li retiraren la bena dels ulls. Parpellejà uns instants fins que recobrà la visió i s'adonà que tenia els homes a un pam d'ella. La miraven fixament, la cara coberta i en silenci. Una debilitat sobtada la va envair i va pensar que estava a punt de desmaiar-se.

—Puc...? —suplicà, assenyalant una de les poques cadires que conformaven el mobiliari de la saleta.

L'home de la gorra afirmà amb desgana. En acabant, sense més miraments, pegaren mitja volta i desaparegueren darrere la porta. La clau girà dues voltes.

—Uf! —va sospirar Titot llevant-se el mocador i deixant al descobert una boca menuda i un nas partit en dos per una cicatriu—. Corsari, dona'm un cigarret, que aquestes coses em posen nerviós.

L'altre s'havia deixat caure sobre un dels graons de l'escala que portava al pis superior. Tenia el cap entre

les mans. En sentir la sol·licitud, les apartà bruscament i ensenyà una mandíbula quadrada desproporcionada amb la resta de la cara i unes celles espesses que coronaven un nas encorbat a la punta. Presentava un aspecte malaltís, causat, més que res, per unes taques moradenques situades al voltant dels ulls que semblaven voler realçar la blancor del rostre. Tenia quaranta-tres anys però ja estava avesat al fet que la resta del món li n'adjudicava un grapat més. Allargà de mala gana el paquet de tabac que acabava de traure de la butxaca dels pantalons i es quedà mirant el seu col·lega. Estava rabiós.

—Redeu, Titot, no canviaràs mai! Mira si fa anys que et conec i sempre acabes ploriquejant en companyia de la víctima, hòstia! Si et dic que li tapes els ulls, li'ls tapes i mut! Per què m'has de discutir les ordres a tothora? No veus que això fa mala impressió, que ens debilita? No som una casa de beneficència, refotre! No cal que et preocupes per si la dona té o no els ulls tapats!

—No m'agrada veure una dona així —respongué Titot. I, adoptant un to maliciós, continuà:— La preferisc més romàntica. M'entens?

Esclafí a riure i Corsari l'imità.

—Sí, però amb aquesta no podem jugar. Val molts cacaus i l'hem de conservar sencereta. Per tant, deixa-ho córrer.

Callaren. El nerviosisme i la tensió es respiraven en l'aire. Ambdós sabien que es tractava d'un colp arriscat, però el botí que els havien promés en valia la pena.

—Una sola operació com aquesta —els havia dit Cano— i vos podeu retirar per sempre més de la circulació.

Corsari i Titot eren assidus dels establiments penitenciaris. Tant l'un com l'altre tenien una biografia delictiva considerable bastida a força de furtus menors i d'enganys a innocents. Un Nadal de feia set anys, van coincidir en una cel·la i des del primer moment es van aliar. Aquella associació els havia dut a cometre delictes cada vegada més arriscats. Un dia, un amic comú els va presentar Cano, un antic mecànic acusat de robatori a mà armada i violació, que acabava de complir condemna i que ja tenia el cap bullint d'idees noves. Va ser qui els va oferir la possibilitat de participar en el segrest. Cano, tanmateix, els va revelar que ell no era el cervell de l'operació, que hi havia molts diners en joc i que els riscos eren menors.

Ara que la primera part del pla, és a dir, el segrest de la dona de l'industrial Josep Puig, havia conclòs, els dos socis començaven a plantejar-se les conseqüències que el fracàs del colp podria ocasionar.

—Cano tarda molt. No m'agrada —va exclamar Titot, que no parava de caminar amunt i avall.

—No t'exaltes. Va dir que no ens bellugàrem d'ací i això és el que farem. Tu, tranquil.

L'altre emmudí, tornà a seure i encengué un cigarret. Durant uns minuts, la seua imaginació volà amb el fum blavenc: prompte cobraria el rescat i seria milionari. Aleshores ja podria presentar-se davant d'Isabella, el seu amor de joventut. Amb un cotxe de luxe i

bona cosa de quartos a la cartera, ella l'acceptaria amb els ulls tancats i enviaria Manel el Sépia, el seu nóvio embafós com un pastís de mel i sucre, al lloc on brama la tonyina.

Somrigué i, convençut que es trobava a les portes d'una nova vida regalada, tornà a encendre un altre cigarret.

Malgrat la situació, Carla va respirar alleugerida quan es va veure sola. D'una banda, ja no sentia la pressió de l'arma a l'esquena; de l'altra, disposava d'uns instants per repassar els últims esdeveniments i analitzar la seua situació. Observà la sala on l'havien empresonada. Ben poca cosa: quatre parets pelades d'un color groc esmortèit, tres cadires i una taula de fusta. A la dreta, un llit de cos i mig recobert per un edredó granat. Es va sorprendre en descobrir un finestró a la part de dalt de la paret que confrontava amb la porta. Des de l'habitació contigua, aquella que donava a l'exterior, li arribaven les veus dels dos facinerosos que semblaven mantindre una reunió permanent. Va deduir, per això, que devia ser la peça principal de la casa.

Va romandre asseguda una hora llarga, immersa en els pensaments més foscos. Li havien requisat el mòbil, l'única oportunitat que tenia de poder demanar auxili. Ara es trobava sola, a mans dels delinqüents, i es preguntava què podria fer per ajudar-se a ella mateixa. Josep ja hauria donat l'alarma? Hauria avisat la policia? L'imaginava, desesperat, mossegant-se el llavi superior

i fregant-se les mans una vegada i una altra en senyal d'impotència. Estava segura que ja hauria posat el món de l'inrevés buscant-la. I si mai més...? No, es va forçar a bandejar aquell temor del cap. Havia de mantindre la moral alta. S'esforçà per identificar els pocs sorolls que li arribaven de l'habitació del costat però fou incapaç de desxifrar què s'hi coïa. Aquella incertesa li secà la gola i va haver de fer un esforç sobrehumà per dominar el pànic que la tenallava. Què pensaven fer amb ella? Què ocorria? Va ser passades les nou de la nit quan la resposta entrà per la porta. Eren els seus carcellers.

Ara, però, en comptava tres.